

[Johs. Clausen.]

fale det foreliggende Forslag til Vedtagelse i det høje Ting.

H. P. Jønsen: Som det allerede er nævnt, har Spørgsmaalet om indenrigs Kødkontrol været fremme i længere Tid her i Rigsdagen, men man har staaet overfor det i to Lejre, ret skarpt adskilt. Der har indenfor Købstadkommunerne været megen Interesse for at faa en Løsning af Sagen. Mange Byer har ofret store Summer paa at skabe betryggende Forhold for Publikum; der er saaledes affattet Sundhedsvedtægter, og med store Bekostninger er der bygget tidssvarende Slagtehuse, hvor Slagtingerne kan foregaa paa en forsvarlig, paa en renlig Maade og under ansvarlig Dyrlægkontrol. Men alle disse Foranstaltninger har ikke været fuldstændige, fordi der andre Steder savnedes tilsvarende Bestemmelser. Hver Gang Spørgsmaalet har været fremme til offentlig Drøftelse, har der — ikke mindst fra Landbrugerne — lydt Røster om, at det vilde virke fordyrende paa Varerne, hvis der indførtes en effektiv Kontrol, men jeg synes, at Kravet om sunde Varer, om sunde Fødemidler er noget af det vigtigste. Det er et Krav, som er fuldt berettiget af Hensyn til Samfundet, af Hensyn til vore Medmennesker, og ikke mindst af Hensyn til den Del af Befolkningen, der har smaa Penge at købe for, altsaa den mindre bemidlede Del; thi hvad den faar for sine Penge, skulde gerne være Varer, der var sunde og gode. Den højtærede Landbrugsminister har ogsaa i sine Forslag taget Hensyn til disse samfundsmæssige Krav og stillet sine Forslag ud fra det Synspunkt, at det bedste i Virkeligheden er det billigste. Men disse gode Bestræbelser er ikke blevet kronet med Held, og det Lovforslag, der nu foreligger til Behandling, har i høj Grad Kompromissets Karakter. Jeg skal dog ikke nægte, at det byder paa store Fremskridt, og kan man ikke faa det bedste, maa man nøjes med det næstbedste, og som det næstbedste vil jeg betegne det foreliggende Lovforslag.

Hovedhjørnestenen i Lovforslaget er § 2. Heri bestemmes det, at der i samtlige Landets Kommuner skal være en Bestemmelse i Sundhedsvedtægten, gaaende ud paa, at der skal oprettes Kødkontrol. Der er bare den kedelige Ting ved det, at Tidsfristen, inden for hvilken dette Paabud skal opfyldes, først udløber i 1938, altsaa efter et saare langt Aaremaal. Kontrollen skal, som det allerede er omtalt af den højtærede Minister og det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (Johs. Clausen), foregaa enten efter

de saakaldte § 1 eller § 2 Kontrolbestemmelser, der i Lovforslaget betegnes ved I og II. Forskellen paa de to Kontrolformer skal jeg ikke omtale ved denne Lejlighed. Da vi behandlede Sagen sidst, kom jeg stærkt ind paa disse Forhold, og det vil ikke nytte stort at komme ind paa dem igen. Jeg kan dog sige, at jeg er endnu ikke enig med det ærede 5te Medlem for 2den Kreds om, at disse to Former for Kontrol skulde være lige gode, det kan jeg slet ikke indrømme; men selvfølgelig er en II Kontrol betydelig bedre end den saakaldte § 3 Kontrol.

Det forekommer mig, at Forslaget er klart og tydeligt affattet, og jeg tror ogsaa, at det, hvis det ophøjes til Lov, vil være til Gavn for Befolkningen.

Jeg undrer mig noget over, at der i Lovforslaget staaar, at Ministeren skal godkende dem, der antages som Opsynsmænd paa Slagterierne, og ikke alene det, men ogsaa godkende deres Lønninger. Det staaar mig ikke rigtig klart, hvad Staten egentlig har med det at gøre. At den skal godkende Dyr lægerne, er en given Ting, men Ansættelsen af Opsynsmænd er dog et underordnet Spørgsmaal. Da der imidlertid foreligger et i det andet Ting enstemmigt vedtaget Forslag, skal jeg ikke dryppe Malurt i Glædens Bæger, men anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtigt Vedtagelse i det høje Ting.

Lehwald: Efter at dette Lovforslag, der i to paa hinanden følgende Samlinger har været behandlet her i Tinget, nu i det andet høje Ting er blevet enstemmigt vedtaget, ser jeg ikke, at der kan være mange Hindringer for dets hurtige Gennemførelse i dette høje Ting. Lovforslaget adskiller sig ikke væsentligt fra det Forslag, Landstingets Flertal vedtog i forrige Samling, og jeg tør sige, at de Ændringer, der er foretaget i Folketinget, kunde den højtærede Landbrugsminister sikkert ogsaa have faaet her i Tinget. Det er ikke politiske Divergencer om denne Sag, der har været Aarsag til de lange og trange Forhandlinger. Aarsagen er i Virkeligheden den, at der i alle Partier har været Stemning baade for og imod de mere principielle Punkter i det oprindelige Forslag. Derfor er der vel ogsaa mange, som ikke er fuldt tilfredse med den Affattelse, Lovforslaget nu har faaet; men det er et glædeligt Tidens Tegn, at de forskellige Opfattelser har bøjet sig sammen, saa at der ingen Modsætning er mellem By og Land i denne Sag, og det er et glædeligt Tidens Tegn, at den Tankegang har sejret, at det vilde være urigtigt i denne vanske-